1711. Φιλιππουπόλεως Καλλίνικος | 1913
1809 Φιλιππουπόλεως Ἰωαννίκιος. | 8βρίου 19.

251

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Διὰ χειρὸς τοῦ νῦν ἐπισκόπου Παμφίλου κ. Μελισσινοῦ, κατ' ἐμὴν ἐπιθυμίαν, ἐν μηνὶ νοεμβρίῳ τοῦ 1893, μετεγράφησαν ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς ἐκκλησίας Φιλιπποπόλεως, ὅπου τότε διάκονος ἦν ὁ μεταγράψας, τὰ τέσσαρα σημειώματα, ὧν ποιοῦμαι σήμερον χρῆσιν. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τέταρτον ἀπομνημονεύει τὴν χειροτονίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν δύο μητροπολιτῶν τῆς Φιλίππου πόλεως, τοῦ Καλλινίκου καὶ τοῦ Ἰωαννικίου· τὸ τρίτον ἀναφέρεται εἰς τὴν σύμπηξιν νέου κώδηκος ἐπισκοπικοῦ, τὸ δὲ δεύτερον προστίθησιν ἴσως σελίδα μίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου τῆς πόλεως ταύτης.

Τὸ πρῶτον τῶν γραμμάτων ἢ σημειωμάτων εἰσάγει δύο εἰδήσεις χρησίμους εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινοπόλεως· τὴν μέν, ὅτι Ἀθανάσιος ὁ μετατεθεὶς ἀπὸ Ἀδριανοπόλεως εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, ἐποίμαινεν ἄλλοτε, πρὸ τῆς εἰς Ἀδριανοῦ πόλιν μεταθέσεως, τοὺς ὀρθοδόξους τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Τορνόβου· τὴν δέ, ὅτι τῇ 8 ἀπριλίου 1711, τῇ νέᾳ κυριακῇ, εἴτ' οὖν τῇ τοῦ Θωμᾶ, ἐχειροτονήθη μηνροπολίτης Φιλιπποπόλεως ὁ Καλλίνικος, παραιτησαμένου τὴν ἐπαρχίαν τοῦ πρὸ αὐτοῦ Νεοφύτου. Καὶ τὴν μὲν πρώτην τῶν εἰδήσεων ἔμαθον ἀπὸ τοῦ φιλιππουπολιτικοῦ κώδηκος, τὴν δὲ δευτέραν ἔμαθον ἀπὸ τῆς συλλογῆς τῶν πρὸς Χρύσανθον Ἱεροσολύμων ἐπιστολῶν πολλῶν κληρικῶν. Τοιαύτη σώζεται ἀπὸ 8 ἀπριλίου 1711 ἀναγγέλλουσα τὴν ἐκλογήν. Τὸ ἐν τῷ κώδηκι Φιλιπποπόλεως ἀπομνημόνευμα πληροφορεῖ ἡμᾶς τὴν χειροτονίαν γενομένην τῇ 8. Ἀλλ' ὅπερ δέον 'να γινώσκωμέν ἐστιν ὅτι, τὸ σύνολον τῶν χρεῶν, εἰς ἃ ὁ Καλλίνικος ὑπεβλήθη ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῆς ποιμενικῆς ῥάβδου, ἀνῆλθεν εἰς εἴκοσι καὶ τρία πουγγία, δῆλα δή, κατὰ σημερινὴν ἀξίαν τοῦ ἀργύρου, φράγκα 46000, ὧν 18000 ἦσαν ὀφειλαὶ τοῦ Νεοφύτου πρὸς διαφόρους δανειστάς, ταύτας δὲ καὶ κατέβαλεν ὁ Καλλίνικος.

Εἰ μὴ ὑπῆρχον αἱ πρὸς τὸν Χρύσανθον Ἱεροσολύμων ἐπιστολαὶ ἠθέλομεν ἀγνοεῖ ὅτι Καλλίνικος ὁ Φιλιπποπόλεώς ἐστιν ὁ ἡμερόβιος—ὁ εὐδαιμονέστερος—οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ὁ τῇ 19 νοεμβρίου 1726 ἐκλεγεὶς καὶ ἅμα θανών. Ἱερεμίας ὁ Κων]πόλεως ἀγγέλλων τῷ Χρυσάνθῳ, κατὰ νοέμβριον τοῦ 1716, τὸν Γενναδίου τοῦ Ἡρακλείας, τοῦ ἐκ Λέρου, θάνατον πληροφορίαν ἡμῖν παρέχεται χρήσιμον ἀμφιλαφῶς· ὅτι μητροπολίτην Ἡρακλείας ἐξελέξαντο τὸν Φιλιπποπόλεως, καὶ «Φιλιπποπόλεως ἐκάμαμεν τὸν ἀρχιδιάκονον»· ἦν δ' ὁ Θεόκλητος, ἀνὴρ πάτμιος, ἀνεψιὸς τοῦ Ἱερεμίου.

Καὶ ταῦτα μέν εἰσι τὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μητροπολιτῶν Φιλιπποπόλεως ἀναγόμενα. Περὶ τοῦ Καλλινίκου λόγος ὀλίγῳ μακρότερος ἐν τῇ μετ' ὀλίγον ἐκδοθησομένῃ Ἱστορίᾳ τῶν πατριαρχῶν γενήσεται. Νῦν παρατίθεται τὸ ἀπὸ τοῦ κώδηκος ἀπόσπασμα

αψια', ἀπριλίου η', τῇ νέᾳ κυριακῇ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ

† Ἐχειροτονήθην τῇ χάριτι τοῦ παναγίου Πνεύματος μητροπολίτης τακτικὸς τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, παραιτησαμένου οἰκ[εί]ᾳ βουλῇ καὶ ἀβιάστῳ γνώμῃ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος κὺρ Νεοφύτου, ἅτε μὴ δυναμένου εἰς τὸ παντελὲς κινηθῆναι κατὰ τόπον ὑπὸ τῆς κατεχούσης αὐτὸν δεινοτάτης χειροποδαλγίας, καὶ δίκην λίθου ἀναισθητοῦντος, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦ χρέους αὐτοῦ ἐπικορυφωθέντος ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν πουγγίων τῶν ἄσπρων καὶ μὴ δυναμένου αὐτὸ κυβερνῆσαι καὶ διορθῶσαι ἔτι. Τῷ αὐτῷ δὲ ἔτει ἰουλίῳ β' ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Γεγόνασι δὲ τὰ πάντα τῆς ἀρχιερατείας ἡμῶν προσαναλωθέντα χρήματα πουγγία εἴκοσι τρία, καί τι πρός· ἐξ ὧν τὰ μὲν δέκα ἐδόθησαν εἰς τὸ κοινόν, πατριαρχεύοντος κυρίου Ἀθανασίου τοῦ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως, χρηματίσαντος πρότερον καὶ Τουρνόβου· τὰ δὲ ἐννέα ἐδόθησαν εἰς χρέος αὐτοῦ τοῦ κὺρ Νεοφύτου, τῷ Γιαννάκῃ, ἰδίῳ ὑπηρέτῃ, καὶ τὸ ἄλλο τῷ διδασκάλῳ κυρίῳ Σπαντωνάκῃ, δι' οὗ ἦσαν ἔγγυητα, οἱ τρεῖς ἔγκριτοι τῶν ἀρχιερέων, Κυζίκου Κύριλλος Νικομηδείας Παρθένιος καὶ Χαλκηδόνος Κωνστάντιος. Τὰ δὲ λοιπὰ τέσσαρα κατηναλώθησαν εἰς χειροτονικά, πεσχέσια, μπεράτι, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα. Ὅθεν καὶ ἐγράφησαν ταῦτα πάντα ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδηκι, μνήμης ἀθανάτου ἕνεκεν. Ὁ δὲ Θεὸς τῶν ἁπάντων δώῃ ἡμῖν καὶ τὸ ἐμπιστευθέν μοι ποίμνιον ποιμᾶναι ὀρθῶς καὶ θεαρέστως καὶ τὰ χρέη κυβερνῆσαι, καὶ ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει ἀποβιῶσαι. Ἀμήν·

† ὁ Φιλιππουπόλεως Καλλίνικος οἰκείᾳ χειρὶ τάδ' ἔγραψε.

Νεώτερον δὲ σημείωμα μετάθεσιν μαρτυροῦν, οὐχὶ χειροτονίαν, ἐστὶ τὸ τοῦ Ἰωαννικίου, τόδε

αωθ', μαρτίου κζ', τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ σαββάτῳ

† προεβιβάσθην ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἀρχιερεὺς ἀπὸ Ἐλασσῶνος, χειροτονηθεὶς ἀρχιερεὺς κατὰ τὸ 1799 ἔτος, σεπτεμβρίου 17, τῇ τοῦ παναγίου Πνεύματος χάριτι, εἰς τὸν θρόνον τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, ἀποβληθέντος τοῦ κὺρ Ἰωάσαφ παρὰ τῆς ἁγίας Συνόδου, ἅτε δὴ βίᾳ εἰσπηδήσαντος ταύτῃ μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενόμενον κύριον Κύριλλον. Γεγόνασι δὲ τὰ ἴδια ἔξοδα μετὰ τῶν συνήθων φιλοτίμων, τοῦ τε πατριάρχου καὶ πεσχεσίων, τὰ πάντα γρόσια 55000, τὸ δὲ χρέος τῆς ἐπαρχίας ἀπεκατέστη γρόσια 150000, ἤτοι τριακόσια πουγγεῖα, καὶ ἄλλαι κατόπιν ζημίαι ἄπειροι. Ἀθανάτου τοίνυν μνήμης ἕνεκεν ἐγράφη τὸ παρὸν ἐν τῷ ἱερῷ κώδυκι.

Ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς δώῃ ἐμοί τε καὶ τῷ ποιμνίῳ μου εἰρήνην παντελῆ καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν αἰώνιον.

αωθ΄, μαρτίου κζ΄.

† ὁ Φιλιππουπόλεως Ἰωαννίκιος βυζάντιος οἰκείᾳ χειρὶ ἔγραψα.

Ἐκ τῶν δύο τούτων γραμμάτων δεικνύεται ὅτι τὸ χρέος τῆς ἐπαρχίας συνι:νούμενον μετὰ τοῦ χρέους τοῦ ἀρχιερέως ηὐξήθη πλεῖστον ὅσον· διότι φαίνεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΘ΄ ἑκατονταετηρίδος ἀνελθὸν εἰς 150 χιλιάδας φράγκων, ἐνῷ πρὶν ἑκατὸν ἐτῶν ἀνήρχετο εἰς 46000. Τῶν ἐτῶν παρερχομένων, χρέη μητροπόλεων καὶ Πατριαρχείου ὑπὲρ τὰς κέδρους ὑψοῦντο τοῦ Λιβάνου, τούτου δ' ἕνεκα καὶ τὰ καταβαλλόμενα κατὰ πᾶσαν χειροτονίαν καὶ κατὰ πᾶσαν μετάθεσιν εἴς τε «τὸ κοινὸν» τὸ νῦν λεγόμενπν ἐθνικὸν ταμεῖον καὶ εἰς τὸ πατριαρχικὸν ἴδιον ταμεῖον ὑπὸ παντὸς χειροθετουμένου ἢ μετατιθεμένου μητροπολίτου ἢ ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐπισκόπου διαρκῶς προήγοντο εἰς ἐπαχθῆ τοῖς πᾶσι βαθμόν· τὰ ἴδια ταῦτα διὰ τὴν Φιλιππόπολιν ἦσαν κατὰ μὲν τὸ 1711 φράγκα 18000, ἑκατὸν δ' ἔτη μετὰ ταῦτα 55 χιλιάδες φράγκων.

Ἓν ἐκ τῶν ἐν τῷ κώδηκι γραμμάτων ἀναφέρεται εἰς τὴν τῆς ἑλληνικῆς τῷ τότε χρόνῳ πόλεως ἐκείνης σχολήν, τὸ δὲ γράμμα τοῦτο στίχον ἕνα προστίθησιν εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῆς. Ἔχει δ' οὕτω, γενόμενον ἐπὶ Θεοκλήτου Φιλιππουπόλεως, οὗ ἄνω μικρὰν ἐποιησάμην μνείαν

† Προκαθημένης τῆς ἡμῶν ταπεινότητος καὶ συνεδριαζόντων τῶν περὶ ἡμᾶς ἐντιμοτάτων κληρικῶν καὶ ἀρχόντων, παρασταθεὶς ὁ λογιώτατος διδάσκαλος κὺρ Λεονταρῆς ζητῶν τὸ δίκαιον καὶ μισθὸν αὐτοῦ, τοῦ φροντιστηρίου ἕνεκα, ἅτε μὴ ὄντος τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐναργοῦς, ὅπερ ἡμεῖς ἀκριβῶς στοχασθέντες, καὶ ἵνα μὴ ἡ τοιαύτη περίφημος πολιτεία ὑστερηθῇ διδασκάλου, ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς ὅπως ὁ λογιώτατος διδάσκαλος κὺρ Λεονταρῆς λαμβάνῃ τὸ κατ' ἔτος διακόσια γρόσια· τὰ ὁποῖα δίδειν ἡ ταπεινότης ἡμῶν τεσσαράκοντα γρόσια· ὁ ἐνδοξότατος ἄρχων λογοθέτης κυρίτζη Κωνσταντῖνος γρόσια πεντήκοντα· ὁ ἐντιμότατος ρήτωρ κυρίτζη Ἀνδρόνικος ἀσλανία δέκα πέντε· ὁ ἐντιμότατος κανστρίνσιος κυρίτζη χατζῆ Κωνσταντῖνος ἀσλλ. δέκα πέντε· ὁ ἄρχων τῶν ἐκκλησιῶν κυρίτζη Μαυρουδῆς ἀσλ. πέντε· ὁ κυρίτζη Κωνσταντῖνος χατζῆ Νίκογλους ἀσλ. εἴκοσι· ὁ στρατοπεδάρχης χατζῆ Ἀθανάσιος ἀσλλ. εἴκοσι· ὁ κυρίτζη χατζῆ Κυριάκος ἀσλλ. τριάκοντα· ὁ χαρτουλάριος κυρίτζη Μανουλάκης ἀσλλ. πέντε· = ἅπερ ἀπαραιτήτως τὸ κατ' ἔτος λαμβάνειν ἡ ταπεινότης ἡμῶν παρ' αὐτῶν, καὶ ὁ διδάσκαλος παρ' αὐτῆς. Ὅθεν διὰ τὸ βέβαιον ἐγράφη τὸ παρόν, βεβαιωθὲν παρ' ἡμῶν, καὶ ὑποσχεθὲν παρὰ τῶν προειρημένων, εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν, καὶ μένειν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς μητροπόλει.

αψλ΄, αὐγούστου η΄

Ὅθεν καὶ κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ κώδηκι τῆς καθ' ἡμᾶς μητροπόλεως.

Μ. Ι. Γ.

(ἕπεται συνέχεια)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Νικόλαος Παραπονιάρχης ἐκ Στράντζης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πρώην κάτοικος Μερσίνης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην π. μ εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Πολυξένης Ν. Παραπονιάρχη, τὸ γένος Ραπτοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, προσωρινῶς ἐν Μερσίνῃ διαμενούσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐπὶ διαζεύξει δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 ὀκτωβρίου 1913.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἱερόθεος 1

Ὁ Α΄ γραμματεὺς

Ἁρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Γεώργιος Μανδόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπάλληλος, πρώην μὲν κάτοικος Βραΐλας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Μανδοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, διαμενούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 30 σεπτεμβρίου 1913.

Ὁ πρόεδρος 3

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἱερόθεος

Ὁ Α΄ γραμματεὺς

Ἁρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Ὑπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ